

Midnattsropet

Nr 12-13 • 1978 • Årg. 18 • Pris 3:50

Maranata • Du vår Herre kom!

Maranataföräldrar:

Rätt till hemundervisning
på kristen grund

Box 344, 101 24 Stockholm

Stockholm den 20 oktober 1978

KÄRA TROSKÄMPAR OCH MEDARBETARE; JESU FRID!

ETT HÄNDELSERIKT ÅR har snart åter gått till ända i Midnattsropets historia. Det börjar bli dags att tänka på prenumerationsavgiften för år 1979. Trots alla prishöjningar i tryckeribranschen, kommer vi även nästa år att behålla prenumerationspriset till 45 kr/helår. Detta beror på att vi mycket snart räknar med att kunna betydligt reducera tryckkostnaderna genom att trycka tidningen på egen press.

EN ANNAN ORSAK till att vi håller priset nere, är att vi önskar ge våra prenumeranter möjlighet vara aktiva tidningsmissionärer. Säkert har Du vänner som skulle uppskatta en gåvoprenumeration av Midnattsropet. Dessutom fyller tidningen en oerhörd uppgift på institutioner av olika slag - sjukhus, fängelser, bibliotek och, kanske isynnerhet just nu, skolor. Har Du inte egna förslag på adresser, kan Du sända in betalning för ett antal gåvoprenumerationer, så ombesörjer vår distributionsavdelning att tidningen når ett lämpligt forum. Gåvoprenumeration kostar 38 kr/år. OBS! Tre gåvoprenumerationer rabatteras: Alla tre för 100 kronor!

DET UNDERLÄTTAR arbetet både på distributions- och ekonomiavdelning om Du i god tid kommer in med prenumerationsavgifter och adresser!

MÅLSÄTTNINGEN för Midnattsropet har under hela dess existens varit att så snart som möjligt trycka tidningen själv, på eget tryckeri. Flera gånger har vi skrivit och delgivit dessa planer för läsarna, och vädjat om ekonomiskt bistånd. Efterhand har vi också börjat skaffa utrustning till tryckeriet, där vi nu kan få fram enklare skrifter, traktater och kassettslag. Dessutom trycker vi sångboken Särslaregn själva. Utan läsekretsens aktiva medarbetarskap och trofasta stöd, hade inte Midnattsropet existerat idag. Under de senaste åren har nämligen utgivningskostnaderna nästan tredubblats.

Tyvärr har intervallerna för tidningsutgivningen inte varit så exakta under sista året. Först när vi helt ombesörjer tryckningen själva, kommer dessa irritationsmoment att övervinnas.

För att skaffa in den utrustning som krävs för att klara av tryckningen av Midnattsropet, behövs fortfarande ett rejält kapital. Men först och främst behövs dock ett par ståndaktiga, uthålliga och visionära människor som satsar tid och kraft för att leda arbetet. Sådana människor kan inte anställas eller beordras fram. De föds och fostras genom församlingens undervisning och livsföring. Sista året har vi fått glädjas över att se ynglingarna bland oss allt mera växa in i mogna mäns ansvarsmedvetenhet och styrka.

FÖLJAKTLIGEN har vi betydelsefull utrustning för eget tryckeri. Vi har trofasta medarbetare som är redo satsa sig själva för att trycka våra alster. Vi har utomordentliga lokaler, där vi omedelbart kan starta ett komplett tryckeri. Ju förr detta kan ske, dess bättre, eftersom det skulle innebära en årlig prisreduktion av våra tryckkostnader med omkring 100.000 kronor.

BÄSTE VÄN! Just nu är 100.000 kronor precis den summa vi behöver för att utöka maskinpark, ordna fullgod ventilation i tryckerilokalerna och skaffa ett stabilt papperslager. Tar vi alla vår del i detta ansvar, och gör vad vi kan, borde vi nå vårt mål att komma igång med tryckningen av Midnattsropet på vår egen Pilgrimspress under första kvartalen 1979.

VI ÄR SÅ BENÅDADE, och har kunnat ta del av det Maranatabudskap som alltför få människor i vårt land förunnats höra. Låt oss tillsammans ge ett verkligt tacksamhetens och kärlekens offer för att så vara med och förmedla budskapet till allt flera!

Inbetalningskortet som medföljer, förmedlar Din gåva till pg 57 16 20 - 4. Du kan också kontakta MR:s kassör, Margot Tiitta, tel. 08/23 52 30.

Gutty Jön

Stina Fridolfsson

MARANATAHÄLSNINGAR med Matt. 28:18 - 20

Per Anundsson

NYA EVANGELISATIONSKASSETTER

VÄCKELSEÅNGER och APPELLER

KB 80702

JUBEL- o. SKÖRDEFESTEN
I TÄLTMÖTESFINALEN,
STOCKHOLM 1978.

Sida A

1. Tack Guds lamm
2. Jesus har satt mig fri
3. Låt mig vandra nära dig
4. Halleluja, halleluja
5. Jag har en vän
6. Ett härligt möte
7. Jag vill evigt prisa
8. En sådd är vårt liv

Sida B

1. Vi får se hans ansikte
2. Jag önskar att se Jesus
3. Tala Gud
4. Skall det bli några stjärnor
5. Börja om än en gång
6. Halleluja, halleluja/
Där kärlek finns

KB 70520

FÖRSAMLINGS- o. SOLOSÅNG
MED VÄCKELSEATMOSFÄR.

Sida A

1. Mitt hjärtas sång
2. Hans kärlek är gränslös
3. Jesus jag har hört
4. Att vara din/ Det urgamla kors.

Sida B

1. Till en stad
2. Vi äro kämpar
3. Dagarna fly
4. Säg har jag räddat någon

Sång av ARNE IMSEN o.
CHRISTINA IMSEN samt
Maranataförs. sångare.

Ovanstående kassettband kostar 18:—/st
(inkl. moms)

MRM Järntorgsg 7, 703 61 Örebro
019/12 24 24

NY LP/Kassett

MRL 2115 Stereo

ARNE IMSEN sjunger med församlingen (3)

SIDA A

1. O, DU GUDS KÄRE SON
4.47. Th. O. Lowe - H.M. Bradley
2. GYLNE MORGON
2.17. G.F.
3. STADSE PÅ SION JAG TANKER
4.25. T.B. Barratt
4. GIV JESUS ALL MAKT OCH ALL ARA
3.19. Aage Samuelsen
5. MER, MERA AV JESUS
3.39. Eliza E. Hewitt

SIDA B

1. FADER VÄR
4.48. Egon Zandelin
2. JAG ÖNSKAR ATT SE JESUS
FÖRST AV ALLT
3.52. John W. Peterson
3. LJUVLIGT OCH KÄRLEKSFULLT
1.39. William L. Thompson
4. BLOTT EN DAG
5.19. Lina Sandell
5. HAN ÄR ALLT FÖR MIG/JAG HAR EN VÄN
2.25. Okänd förf./D.W. Spain-Young

LP-skiva/kassettband
kostar 35:— kr pr st

Sänd mig mot postförskott

.....st LP MRL 2115

.....st Kassettband KB 115

Namn _____

Adress _____

Postnr/adress _____

MRM
Järntorgsg 7, 703 61 Örebro
019/12 24 24

Hotet från det totalitära samhället

Tal av Arne Imsen, del II

När det gäller den kristnes förhållande till samhället kan man absolut inte gå förbi frågan om skatten. Det kan nämligen tänkas att man i en given situation måste säga nej till den på samma sätt som man gjorde i den urkristna församlingen. Det är klart att skattevägran inte får bli ett generellt försök att komma undan samhällsansvaret. Men om skatten kommit att ingå i ett regelsystem, som lägger hinder i vägen för en meningsfull evangelisation, måste en kristen överväga att säga nej.

Det finns andra statliga pålagor som en kristen måste ifrågasätta. Hur har frikyrkligheten i vårt land kunnat bejaka något så orimligt som arbetsgivaravgiften? Genom den har staten tagit ett djupt grepp i offerboxen och tagit hand om medel som borde varit klart reserverade för Guds rike.

Motståndet mot arbetsgivaravgiften var i början kompakt. Viljan till motstånd var dock inte starkare än att reformen kunde genomföras då staten erbjöd kompensation i form av statssubventioner. De kristna borde ha sagt ett definitivt nej. Idag har resultatet blivit att vi glidit in i ett subventionssystem, som gjort det omöjligt för ideella rörelser att verka utan samhälleligt stöd. I stället för att resa sig till protest och göra klart att offrade medel till Guds verk inte skall överföras till samhället, har de kristna tigit och låtit sig viljelöst föras bort av ett subventionssystem, som gjort församlingarna helt beroende av samhällets stöd för sin verksamhet. Vi är på god väg in i det totalitära systemet och håller på att uppslukas av det utan att egentligen veta vad det handlar om.

Vidden av vår undfallenhet blir klart för oss, då vi upptäcker att systemet håller på att omforma hela vår livsstil. Låt oss se bara på den ekonomiska politiken. Snart har det blivit omöjligt för människor att komma tillsammans och ha vanliga möten, därför att hyrorna håller på att bli alldeles för höga. Man

kan knappt vare sig ordna en möteslokal eller annonsera ut mötet, därför att medlen inte räcker till. Det kan väl inte vara en tillfällighet att de frikyrkliga aldrig haft så få väckelsemöten som nu. Ofta tycks det enda sättet att dra folk till kyrkan vara att skaffa ett populärt dragplåster. Förmodligen är det heller inte någon tillfällighet att man ibland tar betalt av mötesbesökarna vid entren.

Allting har idag fördyrats så mycket att de kristna successivt beskurets från möjligheterna att verka fritt. Snart finns det uppenbarligen ingen möjlighet att arbeta officiellt och offentligt. De som vägrar att finansiera verksamheten bidragsvägen är på väg att tvingas in i en anonym tillvaro under jorden.

En ny form av kontroll

När kyrkorna med tiden till fullo erkänt systemet med statliga bidrag, kommer förmodligen samhället att kräva en helt ny form av kontroll. Någon total övervakning av verksamheten behöver man knappast. Man ser bara till att man får tillräckligt samarbetsvilliga nyckelpersoner som kan utveckla kontrollsystemet. I sin centrala ställning som fördelare av resurserna har de möjlighet att mer eller mindre maktfullkomliga belöna eller bestraffa mottagarna.

En annan sak som direkt påverkat församlingarna i deras arbete har varit pastorernas löner och de sociala avgifterna. En liten församling kan i realiteten inte anställa någon idag. En församling måste numera ge predikanten en lön som ligger i paritet med vad övriga löntagargrupper har. Till det måste församlingen bekosta vissa sociala avgifter som är behäftade med hans anställning. Mängder av församlingar står idag utan predikanter därför att de inte haft råd att anställa någon. Det i sin tur innebär också att evangelisationen

på många punkter har hämmats och stagnerat.

De existensiella frågorna kan vi aldrig komma ifrån. Det är vårt sätt att attackera dem som är avgörande för resultatet, antingen gudsberoende eller samhällsberoende. Att acceptera subventionerna innebär visserligen att pastorn får sin lön. Församlingen ger sin tribut och har därmed uppfyllt alla förpliktelser. Men då har också församlingen överlämnat ansvaret och evangelisationen på entreprenad åt en specialist. Därmed har även församlingen blivit en religiös del utav det profana samhället och byråkratin.

Samhället kräver att kyrkorna anpassar sig

Det ena systemet av provisoriska lösningar skapar nya system med ännu större komplikationer. När samhället anslår medel till samfundens ideella och samhällsgagneliga arbete kommer också kraven på att samfunden anpassar sig. Samhället ger ingenting utan att kräva en motprestation. De som bygger kyrkor med samhällsstöd måste samtidigt gå med på att upplåta kyrkan för andra ändamål t.ex. profana konserter. Så går utvecklingen vidare medan människorna blundar och viljelöst låter sig ledas av minsta motståndets lag och samhällets lockande erbjudanden.

Församlingens väg ut ur detta hotande dilemma är total omvändelse. Alla ideal som saknar biblisk förankring måste överges. Verksamhetsformer och gudstjänstideal som hindrar Andens fria verk måste omprövas. Vi måste kunna demonstrera inför det samhälle vi befinner oss i att vår Gud lever.

Predikantens uppgifter måste också omprövas. Allt sneglande på lönenivåer och -grader måste definitivt bannlysas ifrån kallelseproblemet. Verksamheten måste återgå till enkla former. Som medarbetare i Guds rike måste vi använda våra egna händer för vår egen för-

Forts. sid 17

”Beredes barn i hemmet eller annorstädes enskild undervisning, som väsentligen motsvarar grundskolans, skall barnet befrias från skolgång.”

statlig utredning

Ompröva rätten till hemundervisning

Rätten till hemundervisning bör omprövas, hävdar en färsk utredning, som överlämnats till skolministern. Det är enmansutredaren Eugene Ekvall som i en kartläggning av de enskilda skolorna även berört hemundervisningen.

Han skriver:

”I anslutning till 34 § må någon uppmärksamhet ägnas 35 § skollagen — enskild undervisning ”i hemmet eller annorstädes”. Samhällsutvecklingen och de nutida kraven på utbildningsstandard ger anledning att ifrågasätta om inte bestämmelsen numera har spelat ut sin roll i praktiken. Enskilda föräldrar torde generellt sett varken ha tid eller resurser att leva upp till de nutida kraven.

Om exempelvis en ”storfamilj” bedriver undervisningsverksamhet och även om detta befinnas legalt falla inom 35 §, torde den i realiteten få karaktär av sådan skola

som avses i 34 §. Den torde i varje fall ha föga gemensamt med intentionerna bakom 35 § — storfamilj var ett okänt begrepp då bestämmelsen tillkom för många decennier sedan.

Om man vill överväga att såsom otidsenlig upphäva paragrafen som sådan, torde emellertid med hänsyn till föräldrarätten och principiella skäl möjligheten ändå bära finnas kvar för eventuella undantagsfall. Denna möjlighet kan utformas som en ”säkerhetsventil” t.ex. i samband med en eventuell bearbetning i andra sammanhang av bestämmelserna om skolpliktens fullgörande.”

kommentar

Ge barnen din tid!

Enmansutredaren slår alltså fast att samhällsutvecklingen omöjliggör undervisning i hemmet. Föräldrarna har helt enkelt inte tid med sina barn. Därför bör 35 § i skollagen (se ovan) strykas med motiveringen att den är otidsenlig. Alternativet blir att institutionerna tar hand om barnen.

Tvårt emot utredaren menar vi att varje förälder bör sätta barnets väl framför arbete och höjd standard och ta den tid och utveckla de ”resurser” som en lärarroll kräver. Och framför allt är storfamiljen här en utomordentlig tillgång som andlig och social bas för kristen hemundervisning.

Den kristna storfamiljen ger oss även unika möjligheter att leva upp till en livsstil där far- och morföräldrar, barn och barnbarn kan leva till-

Forts. på sid 16

pressröster

DAGEN:

Allvarligt ingrepp i föräldrarätten!

Utredningsförslaget har kommenterats i flera dagstidningar.

Västerbottens-Kuriren

Den obligatoriska skolan skall inte gynna den ena eller andra åsiktsriktningen. Därför bör rätten till hemundervisning slopas, anser Västerbottens-Kuriren (fp).

”Den frihet som skall finnas — och som bör bli större — inom skolan bör gälla pedagogiken. Därför bör Maranata inte heller få starta egna enskilda skolor, eftersom deras profil inte skulle vara pedagogisk utan religiös.

Däremot finns det redan nu plats för både religiösa och politiska grupper inom den nya SIA-skolans ram. Där kan barnen frivilligt få del av olika gruppers särbudskap utan att mista viktiga inslag i utbildningen.”

SVENSKA DAGBLADET

Svenska Dagbladet (ob. m.) erinrar om att lagstiftarna inte hade ”storfamiljsundervisning” i tankarna då de tillät hemundervisning.

”Lösningen på detta specifika problem måste rimligen vara att pilgrimsskolorna i varje fall ställs under samma inspektionsregler som gäller privata skolor, vare sig nu detta skall ske genom att Maranatas arrangemang hänförs till denna kategori eller inspektionen utvidgas till en-

skild undervisning i hemmet eller annorstädes.”

Falu-Kuriren

En helt annan attityd intar Falu Kuriren (lib.) som hävdar att minoriteter med krav på att själva få svara för barnens undervisning bör få sin vilja igenom.

”Om enmansutredaren Eugene Ekvall får sin vilja igenom, blir konsekvensen förmodligen att maranatafolket förvägras att själva hålla skola. Följden blir med största sannolikhet att Arne Imsen och hans folk håller skola ändå. Skall samhället i så fall ta barnen från föräldrarna? En sådan ’omsorg’ om barnen från myndigheternas sida bör vi betacka oss för. Den skada barnen kommer att lida därav, torde vida överträffa effekterna av eventuella brister i den undervisning maranataföräldrarna nu bedriver.”

DAGEN

Förslaget att ta bort rätten till enskild undervisning i hemmet är illavarslande,

Forts. på sid 16

ÄR FACKET FASCISTISKT? HAR VI FÖR LITE AGA?

Press och skolfolk frågar Arne Imsen

En ledarartikel i Midnattsropet gav eko i hela landet och blev upptakten till en inflammerad debatt om Pilgrimsskolan och fackföreningen. Vad får barnen i Pilgrimsskolan lära sig egentligen om folkrörelserna i vårt land? Journalister och skolfolk befarade det värsta och undrade om maranatabarnen nu skall uppfostras till att bekämpa fackföreningen.

● En dag i studion på Radio Örebro. Åtskilliga närkingar tog chansen att ställa frågor i programmet "Ring och sjung ut".

Så här förklarar Arne Imsen närmare vad han menar:

— Fackföreningsrörelsen har idag övertagit många av de metoder som den absolutistiska kyrkan hade under förra seklet. Jag tänker på kollektivanslutningen och repressalierna mot dem som inte vill gå med i facket.

— Under förra seklet fanns inga möjligheter att lämna kyrkan utan omedelbara sociala följdverkningar. Prästerna påpekade nogsnamt vad lagen föreskrev om varje svensk medborgares skyldighet att döpa sina barn i kyrkan. Och varje kvinna skulle efter barnsbörd kyrktagas. Om inte det skedde, drabbades de omedelbart av lagens långa arm, de kriminaliserades, förlorade sina medborgerliga rättigheter, bötfälldes, fängslades, tvingades emigrera eller landsförvisades, fastän de i övrigt kunde vara helt oförvitliga medborgare.

— Idag kan företagsledare och fackföreningsfolk säga: "Om du inte går med i fackföreningen förlorar du arbetet". Är inte det totalitärt och missbruk av

makt, vad är då maktmissbruk? Ombudsmännen har övertagit prästernas funktioner, delar ut sina nådamedel och sakrament i sina tempel men med samma resultat. De förklarar: "Gör du inte som vi säger får du inget arbete, inga pengar och ingen bostad".

Utanför facket — inget jobb

— Situationen är idag en helt annan än då folkrörelserna uppstod. När i slutet av förra århundradet väckelserörelsen, arbetarrörelsen och den fackliga rörelsen kom, gällde frågan rätten till arbete, yttrandefrihet, fri mötesverksamhet och rätt att få organisera sig. Idag har situationen ändrats så mycket att det nu inte gäller rätt att utan skyldighet att tillhöra. Du är skyldig att tillhöra fackföreningen för att få behålla arbetet. Därför kommer kampen idag att föras från en annan utgångspunkt. Idag gäller det inte rätten att tillhöra utan rätten att stå utanför och

ändå vara berättigad till arbete och medborgerliga rättigheter.

— Talet om att man idag bättre skulle kunna utvecklas till fria individer i samhället är helt illusoriskt. Inte en människa föds utan att samhället ställer upp med sina faddrar och ombudsmän. Vi föds och dör på anstalt och vi omhändertas av ombudsmän, kuratorer, pedagoger, advokater och specialister. Vi berövas alltmer möjligheterna att leva som fria individer. Är du inte med i facket får du inget jobb. Hur fria och självständiga kan man vara, när man berövas sina mänskliga rättigheter även om det sker i humanismens och solidaritetens namn? Vad är det för frihet?

Är du inte rädd att bli utfrys?

Är du inte rädd att bli utfrys med sådana här uttalanden?

— Då säger jag, att då måste vi ta konsekvenserna. Det är bättre att bli utfrys ur etablissemangen än djupfrys i det...

Är fackföreningen fascistisk?

— Om det vore så enkelt! Hade jag sagt det, kunde ombudsmännen bara höja ögonbrynen och avfärda saken med att säga: "Han är inte klok!" Men nu har jag inte sagt att fackföreningen är fascistisk till sin politiska inriktning. Det handlar om mentalitet och användning av makten. Jag vänder mig inte emot det fackliga arbetet utan mot institutionaliseringsprocessen, som lett till att individen kommit i kläm. För många enskilda individer har fackföreningen idag blivit ett hot mot deras sociala välfärd. Kan ni tänka er — fackföreningen som ett hot mot vår sociala välfärd!

— Personligen tycker jag att inget underbarare finns än den idealism som låg bakom folkrörelsernas kamp för den enskilda människans fri- och rättigheter. Men kampen idag ligger på ett annat plan. I stället för att föra striden för den enskildes rätt är idag i många fall fackföreningen med om att konservera de orättfärdiga strukturerna och systemen.

Det här får alltså barnen lära sig i Pilgrimsskolan?

Lär barnen vara kritiska

— Vi lär barnen att vara kritiska och analysera den verklighet vi lever i nu. Kyrkan har förlorat sin absolutistiska makt, men det innebär inte att systemen är besegrade. De återfinns bara i nya institutioner och funktioner, förkroppsligade i nya individer. Det gäller alla folkrörelser, inklusive frikyrkan. Vi påverkar barnen till att vara kritiska och till att självständigt analysera de här frågorna.

Måste man använda aga i uppfostran?

— Jag vill ställa en motfråga: Var kan man leva i samhället utan att bli korrigerad? I skolförordningen bestäms att som strängaste disciplinära åtgärd får lärarna avstänga elev från undervisningen en kort period. Under tiden skall eleven bli föremål för "nödig uppsikt", enligt skolförordningen. Kan någon tala om hur det praktiskt skall gå till, när skolan skall underkasta dessa elever "nödig uppsikt", fastän skolan saknar alla medel att korrigera?

Aga är en kärlekshandling

Du menar alltså att det måste till aga?

— Jag anser att det är en fråga som bara berör dem det gäller, läraren och eleven. Den frågan skall inte lyftas upp till rektorsnivå eller ännu högre utan skall lösas på platsen.

— Som ett korrigerande element kan aga förekomma. Men aga handlar inte om misshandel. I grunden är det en kärlekshandling. Slappheten just i fostran är den djupaste orsaken till det tilltagande våldet i samhället.

Kristna föräldrar – nu gäller det!

Det är er rättighet att få undervisa era barn i hemmet!

□ Vilken förälder som helst har rätt att ta sina barn ur skolan och undervisa dem själva i sitt hem. Det är en rättighet som följt skollagstiftningen i vårt land från den allra första förordningen om allmän skolplikt vid mitten av 1800-talet ända fram till våra dagars gällande skollag.

Rätten att undervisa barnen själv hemma är emellertid en rätt som sällan utnyttjats. De flesta föräldrar har tagit det som en självklarhet att stat och kommun ensamt fått bestämma om barnens skolgång. Därför har också samhället haft stor frihet att forma skolan efter sina egna intressen.

Det är oroande att tiden tydligen är inne för samhället att nu också utöka sin kontroll till hemundervisningen. I en färsk statlig utredning har det ifrågasatts om inte lagen om hemundervisning på grund av samhällsutvecklingen spelat ut sin roll i praktiken och att den därför måste upphävas såsom otidsenlig. Utredningen förutsätter att enskilda föräldrar generellt sett varken har tid eller resurser att leva upp till de nutida kraven på utbildningsstandard.

Föräldrarnas frihet att bestämma över barnens uppfostran är emellertid ingen undantagsförmån. Det är en mänsklig fri- och rättighet som garanteras genom FN-konventioner, internationella avtal och grundläggande bestämmelser i svensk lagstiftning. Varje försök att i praktiken ointetgöra denna frihet måste därför avvisas med all kraft. Om samhällsutvecklingen drivits därhän att varken hemmet eller föräldrarna längre kan anses ha möjlighet att ge barnen tillfredsställande undervisning bör det naturliga vara, inte att definitivt ointetgöra all hemundervisning. Samhällets strävan bör hellre vara det omvända, att nu gå in och hjälpa föräldrarna att fungera i den ursprungliga hemmiljön. Samhället bör definitivt inte överta föräldrarnas roll och ytterligare bygga ut samhällets hittills redan otympliga skol- och vårdapparat.

Samhällsutvecklingen har således lett till den unika situationen att föräldrar idag måste försvara sin alltifrån skapelsen självklara rätt att fostra sina egna barn. Det säger en hel del om samhället. Kampen för rätten till hemundervisning

gäller därför mer än en kamp för en nästan okänd lagparagraf. Det handlar om en kamp mellan två helt vitt skilda slag av människosyn — en kulturkonflikt.

Hemundervisningens nödvändighet kan sammanfattas i några få punkter.

● Hemundervisningen är nödvändig för att försvara de mänskliga fri- och rättigheterna — rätten att få fostra barnen efter egen tro och övertygelse. Gränserna för statens värde kan markeras endast genom att föräldrarna i praktisk handling tar upp kampen för rätten att fostra sina egna barn utan statens inblandning. I en tid när samhället gör anspråk på att ta hand om barnen vid allt tidigare ålder är det nödvändigt att också försvara barnens rätt att få fostras av sina egna föräldrar.

● Hemundervisningen är nödvändig för att kunna ge barnen en fast kristen grund att stå på. I samma takt som skolan får en allt större fostrande roll måste kristna föräldrar inse sin plikt och kallelse att påverka barnen i direkt kristen riktning. Det viktigaste är inte att barnen drillas för uppgifter i samhället utan att de får orientering i livs- och frälsningsfrågorna. Den allmänna skolan kan aldrig vara neutral i religiöst avseende. En statens skola tenderar alltid att forma barnen till antingen agnostiker eller gudsförnekare. Vill man ge sina barn en kristen livsriktning kan detta åtminstone inte ske i skolan. I många fall står skolan för värderingar som direkt strider mot Guds ord.

● Hemundervisningen är nödvändig för att motverka hemmets och familjens upplösning. Förutsättningen för att barnen skall utvecklas till sunda och harmoniska människor är goda familjeförhållanden. I det moderna samhället finns alltför många faktorer som verkar sönderande på hemmen. Hemundervisningen förbättrar kontakterna mellan föräldrar och barn genom att de därigenom tillsammans får tillfälle dela också skolarbetets mödor. Hemundervisningen dämpar samhällets ambitioner att ta över föräldrarnas roll.

Forts. sid 17

Jan-Egil Hafsahl:

Ut ur fången- skapen

Jag lever i ett heligt missnöje. Det finns enorma spännvidder mellan det Bibeln talar om och det vi håller på med, mellan idealet och verkligheten. Är vi ärliga, så vill vi komma längre, därför att Bibeln talar om något mer.

Redan i urkristen tid upplevde man det här nästan på gränsen till missmod. Paulus måste ständigt komma tillbaka till den ena församlingen efter den andra, som han själv hade grundlagt, och påminna om de första grunderna i tron. Man hade en troghet inneboende i sig, som gjorde det lätt att falla tillbaka i ett gammalt beteende. Därför skrev Paulus så här:

— Ni mina barn, som jag nu åter med vända måste föda till livet, intill dess att Kristus har tagit gestalt i eder.

Ändå hade man tydligen på ett särskilt sätt kommit till rätta med många av de problem, som vi idag brottas med.

Vad var det dessa människor tydligen ägde i rikt mått, som vi inte har fått tag på? Vi saknar en eller flera dimensioner i vårt troslov, ty om vi hade ägt fullheten i Kristus, så hade det sett annorlunda ut omkring oss och i oss.

Besegrad av världens krafter

Jag upplever som profeten Jona, att jag sitter inkapslad. Många med mig har blivit svalda av världens krafter och förda ner i djupet. Men där i djupet ropade profeten till Gud, och rätt vad det var så släppte fisken ut honom, och han fick gå till Nineve för att predika evangelium.

Gud skall släppa också oss loss ut från fångenskapen, så att vi kommer i tjänst och med frimodighet kan förkunna Guds dråpliga gärningar. Han skall göra det för sitt eget Ords skull och genom sin härlighet. Vi får vara med om uppståndelselevets härlighet och inte bara

tala utan också *lösa* människor.

När man har kommit i botten, så finns det bara en väg: då bär det uppåt. Herren kommer att möta oss.

Det finns väsentliga områden i vårt troslov, som vi på ett eller annat sätt måste komma till rätta med, om vi skall komma vidare i Guds rike.

Det handlar inte om problemen *för* oss, det handlar om problemen *i* oss. Det stora problemet är vår obotfärdiga egoism. Den kommer till synes på olika sätt, och under särskilda omständigheter visar den sig ha en våldsam kraft.

Det finns inget som har överlevt så många andliga kriser som vårt eget ego. Det kommer igen med förnyad kraft gång efter annan, men Herren vill knäcka det för sitt namns skull, genom korsets underbara kraft.

Vi kommer att ledas in i ständiga konflikter, där den helige Ande får möjlighet att bryta ner egot i vårt väsen.

Livsfarligt att utmana Gud

Det är livsfarligt att säga till Jesus, att vi vill komma längre och ha mer av honom, om vi inte vill ta itu med det i vårt väsen, som inte är Gud till behag. Det är livsfarligt att utmana Herren. Men för den människa som upplever "Jonasropet", finns det hopp och frälsning.

Under den första perioden av missionshistorien upplevde man en kraft, som var mer verksam än egoismen och höll den nere. Det var den helige Andes kraft, som hela tiden genom kärleken förpassade allt, som inte var Gud till behag, till korset och döden. Det är nödvändigt för oss att uppleva den dimensionen, om vi vill nå längre och djupare i frälsningen.

På flera områden visar sig egot djupt rotat i vårt liv. Den kommer ständigt

igen, frommare och mer gudfruktigt, på så sätt att vår egen egoism verkar "helgad". Faran är att vi kommer in i ett liv, där vi anser egoismen vara något som är gott och tjänbart för Guds rike. Då har saltet förlorat sin sälta. Det finns inte längre något motstånd mot vår svaghet. Det förstörda saltet duger endast till att kastas på sophögen. Faktum är, att många kristna egentligen hör hemma där.

Egoismen vill verka from

Vi behöver inte gå längre än till vår egen lilla krets för att märka hur egoismen kommer och vill verka from. I Jakobs brev står det så här:

— Varav uppkomma strider, och varav tvister bland eder?

Och han fortsätter:

— I bedjen, men I fån intet, ty I bedjen illa, nämligen för att kunna i edra lustar förslösa vad I fån.

Men Jakob riktar sig inte till världen, för han säger faktiskt: "Ni trolösa avfällingar!" Det handlar alltså om människor med kristet namn. Motiveringen till deras böneliv var att kunna förslösa bönesvaret i sina lustar. De hade ett aktivt böneliv, men på felaktiga motiv. Orsaken till att man bad, var egoism.

Vi känner väl igen det: "Herren, tack att du skall välsigna mig och mitt och ta hand om *mina* problem och *mina* svårigheter". Hela vårt böneliv kretsar omkring en axel med jaget i centrum.

När vi kommer tillsammans, odlar vi i våra böner gärna något som egentligen borde förpassas till korset och döden. Det är samma gamla ego som kommer igen där.

Vid uttåget ur Egypten deltog en massa människor, som ständigt var under Ordets påverkan. Ändå säger Hebreerbrevet så här: "Det blev dem till in-

tet gagn, eftersom det icke genom tron hade blivit upptaget i dem som hörde det.”

Ordet fick aldrig någon konsekvens i deras liv. Även detta att lyssna till Guds ord måste man pröva. *Varför* gör jag det?

Det finns ju alltid ett minimikrav på kristna. Vi skall umgås med Bibeln, och så skall vi lyssna på Guds ords förkun- nelse någon gång i veckan. Följaktligen går vi till mötet som det anstår kristna människor. Vi lyssnar och tar emot det som vi anser mättar *våra* behov för den dagen. Sedan återkommer vi till nästa samling och gör likadant.

På så vis blir hela vårt kristna liv under Ordets påverkan egentligen ett sökande efter njutning, samtidigt som vi också ber våra egoistiska böner. Så får både Ordets hörande och vårt böneliv andra motiveringar än de borde ha.

Ta emot för att förmedla vidare

Jesus undervisar så här: En man kom till en vän om natten och sade: ”Låna mig tre bröd, ty en av mina vänner har kommit resande till mig, och jag har inget att sätta fram åt honom!” Nu visste han att vännen hade resurser, och följackt- ligen gick han till honom och bad honom.

Där är den rätta motiveringen till Ordets hörande. Vi lyssnar för att ha något att meddela andra. Vi beder för ett överflödsliv i den helige Ande, så att vi kan vara med och lösa andra människor och fostra dem fram till medvetet gudsliv.

Vi skall vara med, inte för att i första hand tillfredsställa våra egna behov, utan för att ha någonting att förmedla vidare. Därför behöver vi Ordets predikan.

På ett eller annat sätt hade den helige Ande fått ta itu med de här problemen i den urkristna församlingen. Bibeln ger dem vittnesbörd, att ingen av dem sade om det han ägde, att det var hans eget, utan de hade allting gemensamt. ”De sålde sina jordagods och vad de eljest ägde och delade med sig.” Vilken underbar gemenskap! Vi försöker kopiera, och vi är gärna med så länge det går i medvind. På våra möten proklamerar vi

högljutt, att vi vill vara med och tjäna som de gjorde i Apostlagärningarnas begynnelseskede. Men så snart det blåser något emot, tar vi våra saker, som vi sagt oss vilja överlämna till syskonen, för att gå till nästa ställe.

Jesus är inte ett dugg intresserad av vårt fromma tal. Han vill se verkligheten. Han sade så här: Ni säger att ni har Abraham till er far, men om ni verkligen hade det, då gjorde ni Abrahams gärningar. Men jag säger er: Ni har Satan till er far!

Det var en enorm distans mellan vad man sade sig äga, och vad man egentligen representerade. Jesus är inte ett dugg intresserad av vad vi säger och predikar för varandra. Vad han vill se, är omvändelsens gärningar i våra liv. Vi kan gå förlorade med en hög bekännelse på våra läppar, om inte våra liv stämmer överens med vår bekännelse.

Frågan är vad himmelen säger

”Du säger: Jag är rik, mig fattas intet! — men *jag* säger er: Du är naken, blind och eländig!” Det var skillnad på deras eget vittnesbörd i Laodicea, och vad himmelen ansåg. Frågan är inte vad vi och omgivningen tycker, utan frågan är vad himmelen säger om våra liv och våra gudstjänster.

Måtte våra liv stämma överens med vår bekännelse! Vi kan dölja hur det är för varandra och hänga med i största allmänhet. Men himmelen vet om, hur det egentligen är fatt, och där är det registrerat.

För den som skall föra Guds verk vidare, finns det ingen valmöjlighet. — I Jesu Kristi, nasareens namn, stå upp och gå!

De som kan säga detta med makt och myndighet, har också samma bekännelse som Petrus: ”Silver och guld har jag icke, men vad jag har, det giver jag dig!”

Var och en var såld åt budskapet

På pingstdagen och tiden därefter, när Petrus stod upp och talade Guds ord, då var alla som en man bakom honom. Han tittade över axeln: Där stod Johannes,

där stod Jakob, allesammans. Fastän det bara var en som talade, så var allesammans med. Var och en var såld åt budskapet. Det fanns ingen återvändo. Man såg ingen annan väg. Tillsammans var man med och sköt fram evangelium. De var sålda åt varandra och tillhörde varandra genom Kristi kärlek.

Jag lever i ett heligt missnöje, därför att jag upplever distansen så oerhörd till det liv apostlarna levde, och jag orkar inte ha det på det sättet.

Jesus vill med sin Ande leda oss in i ett tillstånd, där vi får nåd att verka. Den som tror på Gud kommer aldrig på skam. Säger du att du älskar syskonen, kommer du snart att ledas in i sådana konflikter med dem, att du har svårt att orka med dem. Så fungerar Andens fostran. Men den som trots detta vill vara med, han älskar verkligen Jesus och kommer att få uppleva, att konflikten byts ut i en underbar seger.

Vår bekännelse måste prövas

Säg till Jesus: ”Jag vill vara med och offra till ditt verk”, och du hinner inte utanför dörren, förrän du får möjlighet att göra det. Säg att du vill vara med, och du kommer att ledas till områden, där du får bevisa, att det inte bara är ord. Ingen kommer oprövad in i himlen. Vår bekännelse måste prövas.

Trots att vi vet detta, kan vi inte dra oss tillbaka. Vi ber att provet måtte komma. Trots att det kommer att kosta både det ena och det andra, så kan vi inte låta bli att följa. Kärlekens Ande driver oss.

Vi ropar som bruden i Höga Visan: ”Vakna upp, du nordanvind, och kom, du sunnanvind!” Kom vad som helst, kom bara! Det samverkar bara till att våldoften från din lustgård kommer att sprida sig. ”Kom nordanvind, kom sunnanvind!” Kom! Bara det händer någonting som får oss ut ur vårt passiva tillstånd!

Vi behöver inte komma med våldssamma försäkringar om att vi skall följa Jesus, när de andra sviker. Han vet vad för slags verk vi är. Han vet att vi är stoft. Han vet allt: han vet att vi har honom kär. Amen.

En glädje som aldrig tar slut

Det är en stor tröst att få äga ett himmelskt hopp om att vår förmedlingskropp skall bytas ut mot en härlighetskropp. Ju mer man får uppleva av bedrövelse och förmedling, desto mer blir Guds härlighet levande. Bedrövelsen skall vändas i glädje och vi skall få se Jesus. Ingen skall ta denna glädje ifrån oss. Halleluja. Vad gör det då om denna korta resa blir besvärlig när vi har detta framför oss.

Paulus manade sin medlöpare Timoteus att hålla ut på tävlingsbanan. Han var kanhända färdig att ge upp i kam-

pen, då Paulus uppmuntrade honom att fortsätta.

Det är nog så med oss också. Ibland upplever vi att vi blir trötta på vägen och av det som vi möter här nere. Då stannar Jesus eller någon medvandrar i tron och uppmuntrar oss att inte ge upp.

”Trösten varandra I väntande hjärtan, snart kommer Jesus. Borta för evigt är sorgen och smärtan, snart kommer Jesus”.

Gertrud Karlsson, Lidköping

Hemundervisning på flera platser runt om i landet

*Storm i institutionssverige –
kristna föräldrar flyttar skolan
hem till köket*

Text: Lars O. Andersson

— De som fött, närt och fostrat ett barn är också fullt kompetenta att ge detta sitt barn nödvändiga baskunskaper.

— De, föräldrarna, har det rätta relationerna till barnet vilket är det viktigaste i all pedagogisk verksamhet.

— Därför, upprepade Arne Imsen i Nässjö Folkets Hus den 15 oktober: — Tag era barn ur skolan och börja undervisa dem i hemmet!

Efter mötet frågade några omtumlade kristna skolmän på chefsnivå om vi på allvar menade att de kristna skulle "överge skolan?" Svaret måste bli att vi som kristna i första hand har ansvaret för våra egna barn. För nästa generation av trons folk. Skolan är och kommer alltid att vara en institution i den hedniska statens tjänst.

Debatten om skolan kommer med all säkerhet att rulla vidare runt kaffeborden eller i kollegierummen i smålandsbygderna. Och så har det varit i stad efter stad från nämnda Nässjö i söder till Skellefteå i norr denna intensiva höst.

Motiven är kristna!

Det började på Latorp, där ett 40-tal maranataföräldrar samlats för att studera Guds ord, skolfrågorna, få reda

på föräldrarrätt, och hur långt vår religionsfrihet sträcker sig och inte minst dela med sig av de erfarenheter som var och en fått efter det första året i Pilgrimsskolan. Vi fick även tid till att sätta oss in i hur väckelsefolket historien igenom, just när det gäller fostran och utbildning kommit på kollisionskurs med samhällets lagar och paragrafer.

Exemplen är sannerligen inte så avlägsna som man till en början kan tro. Bara några dagar före skolkonferensen på Latorp kom exempelvis enmansutredningen som rekommenderar politikerna att plocka bort §35 ur skollagen. Den paragraf som ger föräldrarna laglig rätt att i hemmet undervisa sina barn. Om så sker är ju till att börja med alla dessa fyrtio föräldrar med barn kriminaliserade över en natt.

— Men vi måste hela tiden handla som kristna, sade Arne Imsen gång på gång. Om sedan detta vårt handlande, som i det här fallet att ta barnen ur skolan får politiska eller t.o.m. rättsliga följder, kan vi ju inte vi hjälpa.

Mitt i allvaret och paragrafpluggandet ute på Latorp var kamplusten påtaglig och flera föräldrar trädde upp och hävdade att de inte tänkte backa inför eventuella krav från samhällets sida. Att få ge sitt barn en kristen fostran måste räknas som en medborgerlig rättighet.

Detta gäller kampen — hemunderv. Gimåfors. Efter en rejäl morgonbön. Gerd samt barnen Kristina 11 år, 1 tiken på svarta tavlan.

Fembarnsmamma och lärare!

— Jag upplever hemundervisningen som något enbart positivt, sade Maj Karlsson, fembarnsmamma med tre barn i skolåldern.

— Först såg det ut som ett överstigit berg. Man ansåg sig både otillräcklig och insnöd. Men tänk att det fungerar!

— Jag har småbarnen på golvet och de äldre vid köksbordet, så hjälps vi åt.

● Informationsresa om föräldrarrätt
och religionsfrihet med Arne Imsen. ●

Det råder ju inte precis någon brist på kyrkor och religiösa grupperingar i Oslo, inte ens på olika Maranata-falanger. Ändå upplevde Jan-Egil Hafsahl och syskonen i Pilgrimen-Maranata i Raufoss en speciell kallelse dit. — Vi bad om Guds speciella konfirmation och manifestation, sade Jan-Egil i ett möte. Om vi var på rätt väg, skulle Gud frälsa själar under den här kampanjen. Och det har Han gjort! Nu vet vi det säkert. Vi har en uppgift som väntar på oss här i Oslo.

Kampanjen sträckte sig över två veckor i mitten av augusti. Den första veckan ägnades förmiddagarna åt korvförsäljning för att finansiera kostnaderna. Eftermiddagarna var vikta åt evangelisation på gator och torg. På kvällarna var det bönemöten och försäljning.

Andra veckan fortsatte gatuevangelisationen och intensifierades ytterligare, och den väldiga öppenheten ute

Kampanjen i Oslo

Till attack mot

Sång och väckelseappeller på Karl Johans gate

Det är vidöppet för evangelium i Oslo, fick det evangelisationsteam, som kommit till Oslo för att vittna om Jesus, erfara. Mitt på Karl Johans gate i

det myllrande storstadslivet höll gruppen till dag efter dag, sjöng, vittnade och proklamerade Jesu seger. Mats Jansson rapporterar.

bland människorna blev bara mer och mer slående. Samtidigt började inomhusmötena i Zoar, f.d. hjälpmisson för alkoholister.

— Det är vidöppet för evangelium i Oslo! var det glädjebud som syskonen i möte efter möte kunde proklamera. Men folket kommer inte till kyrkorna. Vi måste göra som Jesus gjorde — gå ut till människorna!

Just där kommer kanske Pilgrimen-Maranata att finna sin stora uppgift i Oslo. Även om staden var full av allehanda gatumusikanter, så var — vi de enda som fanns där för att sjunga om Jesus och förkunna nådens evangelium.

Och nog fick vi kontakt med människor! Våldiga skaror stod och lyssnade på Karl Johans gate, så spårvagnen fick tuta både en och två gånger för att komma förbi. Frimodiga vittnesbörd, jublande sång (fastän rösterna med tiden blev tämligen hesa) och salig lovprisning hand i hand i en ring mitt på Karl Johan, det var något nytt för både Oslobon och turisterna!

På gatan hade en skotsk syster hört sången och känt igen den himmelska tonen. Hon följde med till Zoar och bodde, bad och vittnade tillsammans med syskonen, tills hon lämnade Oslo. En svensk-amerikansk äldre pingstpastor mötte oss också på gatan, kom till mötet, kände igen väckelseatmosfären och vittnade i väldig frigörelse om Guds frälsande och bevarande nåd.

Ofrälsta människor återkom dag efter dag till torget för att lyssna. Bland dem var fyra unga flickor i 15–16-årsåldern, som kom till praktiskt taget vartenda möte, både på Karl Johan och på Zoar. Tyvärr böjde sig ingen av dem under den här veckan, men de var verkligen gripna och nära Frälsningen.

Torgmötena flera timmar per dag tog naturligtvis på rösterna, men från Sverige kom hela tiden nya förstärkningar, som med friska röster och krafter kastade sig ut i striden. Till slut var minst ett femtiotal svenskar där till de norska syskonens hjälp, från Stockholm, Nyköping, Örebro, Karlstad, Lidköping

o.s.v. Vår broder D.W. Spaine-Young från Sierra Leone var också med och vittnade i både gatuevangelisation och väckelsemötena.

Sista lördagen blev gatuevangelisationens höjdpunkt, då vi satte oss ned och sjöng i Studentlunden, omedelbart intill Karl Johan. Dit drogs skarorna, och dit kom också ett gäng ungdomar från "Hedningasamfundet", en antikristlig kamporganisation. Medan vi satt i gräset och sjöng, gick de mellan oss och de församlade åhörarna och sålde sin kamptidning, som bl.a. förkunnade: "Låt barnen komma till sig själva!"

Den ena brodern och systemen efter den andra ställde sig upp och förkunnade evangelium med väldig kraft, Hans Brynte, Folke Jacobsson, Stina Fridolfsson, Lasse Andersson m.fl. i tvåfronts-attack mot både kyrkokristendom och nyhedendom.

— Kyrkan kan inte frälsa! Hedningasamfundet kan inte frälsa! Men den levande, uppståndne Jesus kan! utropade David Sonesson.

◀ *Hundratals människor skockades i Studentlunden för att lyssna till sången och vittnesbörden.*

En ung flicka från Hedningasamfundet, som bekände sig ha varit frälst, argumenterade i samtalen med oss med iskall logik, men hennes blick avslöjade en gripen och skakad, olycklig människa.

När vi bröt upp från stridsplatsen efter en härlig seger i andevärlden, stod massor av människor kvar i samtal och diskussioner. Många kristna bekände frimodigt sin tro på Gud, och en ung grabb vittnade för "hedningarna" om hur han fått uppleva Guds kraft till helbräddagörelse.

I fem intensiva bibelstudier mitt på dagen talade Arne Imsen över ämnet "Andens liv i Andens tjänst" och drog upp klara gränser mellan den suveräna, andefödda församlingen och världens statsmakter, kultur, intresseorganisationer och kyrkor.

— Andens liv blir något spelat, materialiserat och imiterat i alla dessa kyrkor. Guds metod var att hela församlingen skulle sjunga i Anden. Då sjöng man i många stämmor, i väldig inspiration och kraft, och ibland brast

En ung flicka från Hedningasamfundet i diskussion.

former, i en förbrödring som jorden inte har skadat efter syndafallet.

— Var finns skillnaderna i dag! På fredag kväll går vi som de andra till våra bilar, täppor, sommarstugor och nöjen — men skillnaden är att de är "kristna", våra nöjen äger nämligen rum i sakrala lokaler. Deras kallas "Royal" eller "Chat Noir" — våra "Filadelfia",

i katedralerna och templen utan i fängelserna och dårhusen, utstötta och stämplade. Den levande kristendomen hittar du i rättegångsprotokoll och domstolsförhandlingar som anklagad!

— Lärjungarnas räddning var att de inte hade något att återvända till. Den som har någonstans att återvända, gör det så småningom, och den som inte är fullständigt fri, blir så småningom fånge under det som återstår. Frestelsen till återtåg är stark i den oerhörda konflikten, när Jesus provocerar makterna. Det är krig, det gäller att segra eller gå under!

I det sista bibelstudiet på lördag eftermiddag förde oss Arne Imsen tillbaka till krigets Norge. Då var nazismen den makt som gjorde människor till förrädare. I dag är det materialismen som både gör kristna till förrädare och förslavar dem.

— "Fräls själar!" ropar vi och sitter samtidigt på kassakisten, så att de som skulle gå med budskapet inte kan gå. Någon måste gå ned till de nyfrälsta nivå, sälja allt och göra sig beroende av den "dagliga utdelningen" precis som de. För deras skull.

Oslo-kampanjen slutade på söndagskvällen med en kraftfull profetisk vision om ny väckelse. "Men det är inte säkert

kyrkor och hedendom!

slöjan till andevärlden, och änglarna ackompanjerade. Det är detta som har materialiserats till vältränad, blandad kör och orkestermusik. I stället för att mätta anden, tillgodoser man själviska behov.

— Guds mening är att den värld som har hört ska se — det nya folket med den nya kärleken i nya gemenskaps-

"Saron", "Trefaldighetskyrkan" eller "Maranata".

— Det är billigt att vara kristen. Våra nöjen subventionerar gärna staten. De har inga samhällskritiska inslag och är fria från alla signaler om uppbrott och revolution. Och detta ska vara Jesu Kristi religion!

— De levande kristna möter man inte

att det blir en repetition av 40-, 50- och 60-talet med de stora möteshallarna", sade Arne Imsen. "Anden kan falla på torgen! Det blir frälsnings- och frigörelsemöten på gatorna!" Och vi, som hade sett vad Gud hade gjort i Oslo, tyckte att vi redan hade fått en försmak av detta.

Väckelsemöte på Karl Johans gate. Slottet i bakgrunden.

Sousse, en av Tunisiens största städer, ännu opåverkad av evangelium. Men de kristnas antal stiger oavslåttligt trots att evangelisk verksamhet inte kan ske öppet.

En hel skara från den första tiden på Johannelund står nu, efter att ha verkat några år här hemma, redo att åka ut för att sprida evangelium i Afrika, Europa eller Sydamerika. En av dem är Ulla Näsholm, som här berättar för Stina Fridolfsson om sin frälsning, sin kallelse och sin vision. I vintras gjorde hon en första bekantskap med det tunisiska folket och språket.

Aldrig förr har vi väl upplevt missionen så personligt angelägen och närgången som under konferensen i Latorp. Vi såg våra vänner — våra *syskon* som fötts och fostrats i vår gemenskap, hörde dem berätta om erfarenheter under sitt första år i andra länder, hos folk med annan kultur, annat språk och annan religion.

Jag minns en predikan Arne Imsen höll i vintras om *offer*. Att ett offer måste vara en del av mig själv, något jag känner ett handikapp i att avstå ifrån. "Sänd *ditt* bröd över vattnet . . ." Det innebär ju att jag offrar mättnad och välbefinnande för att någon annan ska få mitt bröd. När sedan Ulla och Margot någon vecka därefter åkte till Tunisien var det nog många som med mig kände att det verkligen var ett offer att låta dem åka. Vi behövde dem så väl i församlingen. Det blev ett sugande tomrum, som dagligen påminde oss om att bedja för dem.

Ulla Näsholm:

MARANATA blev mitt liv

Intervju:
Stina Fridolfsson

När vi häromdagen satt och samtalande om vad som skett, hur Guds verk gått fram bland oss, utbrast Ulla Näsholm:

— Det är ju fantastiskt att få vara med i det som sker nu — när jag egentligen hör till en "gammal" generation, som inte går den här vägen. Men jag har ju också fötts in i Maranata.

Åkte hem och sade sade upp jobbet

Ulla växte upp i ett troende hem. Redan som mycket liten upplevde hon en speciell kallelse från Gud, vilken hon sedan energiskt arbetade för att komma bort från. Det gick emellertid inte. Hon tog tjänstledigt från sitt arbete på ett kontor i Sundsvall, och åkte till en bibelskola. Där fick hon klart för sig att hon måste avskilja sig för tjänst i Guds rike. Hon åkte hem och sade upp sig.

— Usch, vad det var svårt förklara för arbetskamraterna vad jag skulle göra sedan, erinrade sig Ulla, när hon berättade.

Ulla var ute ett par år som evangelist. Under tiden kom hon fram till att det var bäst gå sjuksköterskeskola och bli barnmorska, för att sedan komma ut till något land som missionär. Hon tänkte då litet diffust på Nordafrika. Under tiden på sjuksköterskeskolan, började Ulla fundera över vad mission egentligen var för något. Hur kan man fungera som missionär bara genom att åka till ett sjukhus utomlands? Det verkade snett, tyckte Ulla. Hon ville nå människor, inte jobba på att bygga upp en institution.

Hamnade av misstag på ett möte

Strax innan Ulla var färdig barnmorska, hamnade hon "av misstag" på ett maranatamöte. Hon följde en kamrat dit. Kamraten måste träffa en vän som var med i Maranata, och vågade inte gå dit själv! De kom dit sent, och Ulla gick inte ens in i mötet. Men någon kom fram till henne, och frågade om hon var frälst. Det var hon ju, och satte upp näsan med ett frankt svar att visst var hon frälst, döpt och andedöpt.

— Tjänar du Gud då? kom nästa fråga. Då blev Ulla knäckt. Visste inte vad hon skulle svara. Hade helt enkelt inget svar. Det var ju hennes stora problem och frågeställning där på sjuksköterskeskolan och i planeringen för framtiden. Hon kom igen nästa kväll, och efter en svår inre brottningskamp gick hon fram till förbön.

— Jag hann inte ens fram — medan jag gick var det precis som en tung börda, allt jag vändades över bara lyftes av. Det var en oerhörd befrielse. Och hela första veckan varade det underbara känsloruset. Allt var nytt. Jag såg allt i

ett nytt perspektiv. Missionsvisionen blev också helt förnyad.

Men omedelbart kastades hon in i en fruktansvärd konflikt. Det stod klart för Ulla att hon måste gå till Maranata. Hon förstod inte varför. Tyckte Gud gick mot sitt eget ord. "Övergiv inte eder församlingsgemenskap", står det ju i bibeln. Och Ulla förstod absolut inte hur hon ideologiskt skulle kunna försvara sitt handlingssätt. Men hon hade klart för sig att det var Gud som uppmånade henne bryta upp.

— Hade jag inte så starkt upplevt det som en kallelsefråga att komma till Maranata, så hade jag aldrig orkat med det. De kristna kamraterna hon hade på skolan vände henne många gånger demonstrativt ryggen. Och i Maranata-församlingen kände hon inte många.

Hur det nu var, så tog hon i alla fall barnmorskeexamen, och fick anställning på ett sjukhus. Framtiden var som en karta med idel vita fläckar. Nu kunde hon inte gå tillbaka till någon solid och väletablerad missionsorganisation och få anställning. Maranata var hennes öde.

Våren 1968 sade Ulla upp sin anställning, och har sedan dess bara arbetat som extravak då och då. Var med första Malmköpingsveckan, Gud talade till henne om att hon måste stanna i Stockholm. Hela hennes inre protesterade. Hon ville ut som missionär någonstans! Men det hjälpte inte. Det gick inte ta miste på vad Gud ville.

Det blev nästan tio år i Stockholm. Många gånger var det svårt finna sig i att vänta. Men Ulla kände sig aldrig avundsjuk på andra som fick åka ut i missionsländer den tiden, och hade heller inte lust följa med.

— Det var väl inte tid — varken för mig eller för det verk som skulle mogna fram.

Pilgrimsskolan vidgade vyerna

När Pilgrimsskolan började ta gestalt, vidgades perspektiven, och Ulla förstod att det blir en ny generation som får vara redskap i den missionsepok vi nu går in i.

Då nu Ulla varit i Tunisien fyra månader, bad jag henne delge några reflektioner med tanke på bakgrund och utveckling.

— Det måste vara fruktansvärt jobbigt för missionärer i samfunden, som måste leva upp till olika krav som ställs på dem från församling och organisation. Vi fick ju komma till Tunisien och bli mottagna som människor — inte representanter för en institution eller missionsorganisation. Vi var turister. Människorna blev glada, nästan smickrade över att vi var så intresserade av landet och språket. Det som egentligen borde ha varit vårt stora handikapp — det att vi inte kunde språket — blev orsak till att människor blev mera öppna, hjälpsamma och tillgängliga.

— Jag läste ett uttalande av en man som varit missionär i arabvärlden många

För arabvärlden krävs nya kanaler

år. Han skrev att Gud måste ha en speciell avsikt med att arabiska språket är så svårt. Både folket och kulturen är så svårt för en västerlänning att komma underfund med, att man skulle göra fruktansvärt många misstag om man kom till något arabland och direkt kunde göra sig förstådd. Nu hinner man samtidigt som man lär sig språket komma underfund med miljön i övrigt.

— Vi måste också hitta kanaler att nå människorna med budskapet. Vi kan inte kopiera metoder från plats till plats, land till land. Nu har vi fått kontakt med många, och det är viktigt att vi på rätt sätt bygger vidare.

En hel skara av Pilgrimsskolans första elever, som fostrats på Johannelund och verkat några år här hemma, trampar otåligt och ivrigt i startgroparna för att få pröva Guds Ords kraft ute i Europa, Afrika och Sydamerika. Vi förbereder oss genom att läsa språk, geografi, kultur, historia — många gånger i hemlighet. Allt medan vi beder och brottas med Gud om hans plan med våra liv. Det är bråttom! Jesus kommer snart!

Forts. från sid 19

AUKTIONEN PÅ MYRHULT

konsekvenser för plånboken eller livsstilen.

Därför får vi tacka Gud för Myrhult-auktionen, som hjälpt till att dra undan något av det täckelse kyrkligheten har svept runt Apg. 2 och överhuvudtaget runt allt rakt, ärligt och radikalt Kristus-liv!

Nu, på Myrhult, var pressen talrikt representerad, och saken blev stort uppslagen i både lokal- och rikspress.

Och naturligtvis var det inte alla auktionsbesökare, som var blinda för de djupa motiven bakom auktionen. Här och där stod intresserade, gripna och väckta människor och utfrågade Maranatafolket om deras tro och sätt att leva. Inte så konstigt, för budskapet om uppbrott, om Jesu snara återkomst och Andens kärlek kan inte gärna bli mer aktualiserat och konkretiserat, än när en bonde säljer sin fädernegård och allt han äger och flyttar ihop med trossyskonen i storfamilj! Mätte Gustaf bara få många efterföljare, så ska nog Gud skaka om även det materialistiska Sverige!

□□□ Skall väckelsemötena verkligen vara barntillåtna, frågar förf. Gunnel Linde, ordförande i föreningen Barnens Rätt I Samhället (Bris) i Vår Kyrka (där det från början görs klart att tidningen delar Lindes uppfattning.)

Det borde ligga i kyrkornas eget intresse att inte syssla med sånt som gör barnen till andliga invalider menar Linde och med på Graham-kampanjens "barnavgörelser".

— Men tar inte de kristna det ansvaret så är det väl fråga om inte samhället måste ta det för att skydda barnet. Liksom kroppslig aga är förbjuden så borde även psykisk misshandel vara det. Fast det är litet svårare att komma åt.

Lika väl som man kan barnförbjuda en film av Astrid Lindgren måste man ju kunna barnförbjuda yttersta domen och helvetet.

— Jag skulle förresten också vilja fråga pastor Imsen, som förespråkar aga, om han menar att kristen tro ger dispens från vanliga lagar om barnmisshandel.

Jag vägrar tro att flertalet kristna önskar barnmisshandel vare sig fysisk eller som psykisk. Men de extrema som gör det måste samhället i sista hand kunna hejda med rättsliga åtgärder, slutar ordföranden för barnens rätt i samhället.

Vi återkommer.

□ Per Ahlmark gav besked nyligen om maktens fördelning i riket:

— Det är ombudsmännen och tjänstemännen som tagit herraväldet här i landet!

— Vi har alldeles för få fria debattörer! Alltför få representerar *människan*, menade den fd vice statsministern och tillade med en suck:

— De förtroendevalda har tagit över . . .

En icke-kristen röst om allvarliga och aktuella problem. □

Forts. från sid 5

GE BARNEN DIN TID . . .

sammans på ett naturligt sätt. Vi följer alltså inte med i en samhällsutveckling där barn och föräldrar inte kan umgås utan via institutioner. Och skall nu även våra lagar stiftas utifrån denna sjuka samhällsutveckling, som årligen redovisar ett allt större antal utslagna individer, inte minst i skolan, tycker vi att cynismen lyser igenom alltför väl.

Utredningen är heller ingen engångsföreteelse. En annan färsk utredning som yrkar på förbud mot aga i hemmet är ytterligare ett hot mot något så elementärt som familjens och privatlivets helgd.

Det faktum att Sverige ännu så länge står ensamt i att lagstifta mot familjen gör inte vår protest överflödigt. Tvärtom bör vi envar värna om hemundervisningen genom att allt tydligare hävda föräldrarätt och religionsfrihet. Ju högre desto bättre. Inte minst då i de internationella instanserna.

Lars Andersson

ligionsfriheten. Om förslaget går igenom och skolans undervisning blir alltmer otillfredsställande, kan vissa kristna föräldrar känna sig tvungna att ha underjordisk undervisning för sina barn. Enligt Guds ord måste man lyda Gud mer än människor (Dan. 3: 18, Apg. 5:29). Det är kristna föräldrars förmån och plikt att ge sina barn kristen fostran och undervisning."

privat och hemlivets helgd.

Trots allt — Pilgrimsskolan är ett faktum! Inte som institution med toppstyrning och ämbetsmän utan som en rörelse där kristna fäder och mödrar återtagit den fostrarroll skapelsen anförtrott dem. En revolution i Institutionsverige med flerbarnsmammor i täten och köket som skådeplats.

Hur kan det då komma sig att denna närmast idylliska företeelse vållat sådan uppståndelse bland skolfolk, journalister, politiker och kristna företrädare?

Ja det var just den frågan som Arne Imsen samt en hel stab medarbetare rest land och rike runt för att besvara (att väcka nya):

— Svenska fokat inklusive kristenheten, är nersövd av demokratiska fraser, ropade Imsen i Örnsköldsvik den 4 oktober i den fullsatta godtemplar-lokalen.

— Nu prövas decenniernas fagert tal om vårt fria och öppna samhälle från ett fullständigt nytt håll. Och då kommer frågorna om vi har föräldrarätt i Sverige idag? Har vi verklig religionsfrihet?

— Nej samhället må göra halt vid hemmets dörr. Föräldrarätten är be-myndigad av Skaparen själv!

I Jönköping den 24/9:

— Är det nu så att samhället blivit så komplicerat att föräldrarna har svårt att fungera är det ju inte familjen som skall slås sönder eller splittras utan — samhället.

I Skellefteå den 2/10:

— Hur kan det komma sig att just vårt samhälle som är så cyniskt anser att barnen klarar sig utan både psalmsång och morgonbön i skolorna?

Och slutligen:

— Det är inte barnen som skall komma till skolan det är skolan som skall komma till barnet.

Och om allt går enligt planerna kommer skolan snart hem till vännerna Dahlbergs i Norsjö.

Pilgrimsskolan får därmed sin nordligaste utpost med Alvar 12 år som första elev.

DAGEN . . . Forts. från sid 5

anser Dagen (opol.) och manar till kamp för barnets och föräldrarnas rätt. Barnen blir alltmer statens barn och inte föräldrarnas.

"Detta förslag är ett mycket allvarligt ingrepp i föräldrarätten och re-

VÄCKELSEKRISTEN FRONT

Utkommer var tredje vecka.

Ansvarig utgivare: Arne Imsen.

I redaktionen: Lars O Andersson, Gustaf Jilker, Stina Fridolfsson, Per-Arne Imsen. Prenumerationspriset är: Helår 45.—, Halvår 23.—, Kvartal 12.—. Lösnummer 3.—. Till Finland, Norge och Danmark är priset detsamma som i Sverige.

Tidningen tillämpar "rullande abonnemang". D.v.s. pren. gäller tills uppsägning sker.

Meddelande om adressändring måste göras senast tre veckor innan den skall träda i kraft och kan ske genom skriftligt meddelande till tidningens exp. eller på postens adressförändringsblankett.

Redaktionen tar med tacksamhet emot bidrag: vittnesbörd, rapporter om Guds verk etc.

MIDNATTSROPET

Box 344, 101 24 Stockholm

Tel. 08/23 52 30

Postgiro: 57 16 20 -4

MARANATAFÖRSAMLINGEN

Box 344, 101 24 Stockholm

Tel. 08/23 52 30

Postgiro: 44 10 05 -6

GAMLA BRO, servering

PILGRIMSBODEN

PILGRIMSHEM, gästrum

KLARA TONER, bok- och musikaffär

Gamla Brogatan 27, Stockholm

Postadress: Box 344

101 24 Stockholm

Tel. (växel) 08/23 52 30

Ett ord på vägen . . .

Tel. 08/21 55 87

(automatisk tele-svarare)

Tryck: Welins Tryckeri Eftr. AB
Örebro 1978.

Forts. från sid 4

HOTET FRÅN . . .

sörjning om vi inte skall tvingas bli beroende av samhällets bistånd. Paulus sade att han för sin del med sina händer hade skaffat nödortförtigt uppehälle för sig och sina medarbetare. Det gällde honom, men generellt också som ideal för den urkristna församlingen. Nödortförtigt uppehälle innebar ingenting mer än mat, föda och kläder. Så fort det fanns något mer än vad man behövde skulle man dela med sig till bristområdena. Man sålde vad man ägde och lade det ned vid apostlarnas fötter. Där-

efter delades vad som fanns ut till dem som behövde.

Då man i urkristen tid lämnade sig åt Kristus och lät döpa sig, bröt man så radikalt upp ifrån samhället, att man förlorade alla samhällets förmåner. Den urkristna församlingen måste gå in i statens ställe. Att bli döpt till Kristus och bekänna att Jesus var Herre innebar en provokation mot hela det romerska riket, som hade placerat kejsaren på tronen och gjort honom till Herre. Det innebar att man blev praktiskt taget rätts- och försvarslös. Man hade inga institutioner att vädja till.

Då man förlorade samhällsstödet måste församlingen ta ansvaret för sina svaga, änkorna och de fattiga. De som hade någonting till överlopps, avveck-

lade sina tillgångar, och man kom och lade det ned vid apostlarnas fötter. Och var och en hade vad han behövde. Man gjorde det till en kristen dygd att leva enkelt och fattigt.

De kristna idag måste på samma sätt ta sitt ansvar för människans totala situation som i urkristen tid. Vi kan inte fortsätta att överföra ansvar för ekonomi och social rättvisa på de profana institutionerna i samhället, eftersom detta hela tiden är förknippat med villkor av olika slag. Vi måste bryta upp och var och en ta konsekvenserna som är nödvändiga. Då kommer vi också att bli beroende av Gud på nytt igen. Då kommer vi också att få uppleva Guds trofasta omsorg, därför att då kommer vi att behöva den på ett helt annat sätt.

Forts. från sid 7

DET ÄR ER . . .

● Hemundervisningen är nödvändig för att avmystifiera både skolan och lärarna. De stora skolorna, de allt mer tekniskt avancerade hjälpmedlen, lärarnas specialisering och nya pedagogiska signaler har i många stycken fått föräldrarna att känna sig främmande för skolan. Ingenting säger dock att den som förvärvat sig akademiska meriter för denna skull är lämpad för undervisande funktioner. Föräldrarna är i princip de bästa pedagogerna och vardagsrummet den bästa skolsalen. Hemundervisningen motverkar expertväldet, reducerar skolans makt och återger föräldrarna deras kompetens.

● Hemundervisningen är nödvändig för att aktivera föräldrarna. Ansvaret för barnens fostran vilar i första rummet på föräldrarna och inte på samhällets tjänstemän. I den allmänna skolan är föräldrarnas insatser av ringa betydelse, vilket återspeglas i intresset för skolan. Hemundervisningen tvingar föräldrarna till att spela en synnerligen aktiv roll i fråga om att inhämta och förmedla kunskaper. Förmånen att på nära håll följa barnens utveckling är en ständig inspirationskälla och upphov till en underbar självkänsla.

● Hemundervisningen är nödvändig för att aktivera barnen. De stora klasserna, bristen på motivation, nedbusningen och skolans generella ohanterlighet har gjort att många barn försummats i den allmänna skolan. Man talar om en utbredd "funktionell" analfabetism. Hemundervisningen innebär att undervisningen anpassas till barnets egna förutsättningar. Kunskaperna kan lättare omsättas i praktisk tillämpning i ett socialt sammanhang. Därmed går inlärningen lättare, blir meningsfullare och mer störningsfri. I motsats till den allmänna skolan, som lägger betoningen på intellektuell träning, innebär hem-

undervisningen en betoning på känslomässig och social träning, vilket är helt avgörande för utvecklingen till stabila och harmoniska personligheter.

● Hemundervisningen är nödvändig för att skapa ett större socialt medvetande, väcka till större solidaritet och fostra för en enklare livsstil. Anonymiteten och bristen på fast ledning i den allmänna skolan uppmuntrar till slöseri, vandaliseringar, disciplinlöshet och mobbing. Lärarens auktoritet har ofta ersatts med gruppmentalitet och kamratförtryck. Hemundervisningen, där föräldrar och barn själva tvingas ta itu med praktiska arrangemang och skaffa undervisningsmaterial, lär barnen sparsamhet och omtanke. Hemundervisningen motverkar slit-och-släng-mentaliteten, fostrar för en enklare livsstil och förbereder barnen för ett framtida samhälle.

Hemundervisning i storfamilj har ytterligare fördelar.

● Genom hemundervisning i storfamilj finns möjligheter att minska generationsklyftorna och förhindra uppkomsten av sociala klasskillnader. Den allmänna skolan konserverar ett klass-system genom att vidmakthålla generationsklyftor och yrkesspecialisering. Sker undervisning i hemmet i storfamilj kan man undanröja de yrkesmässiga relationerna mellan barnen och den som förmedlar kunskapen. Undervisningen blir en naturlig del av storfamiljens liv. I storfamiljen kan också de äldre vara med i undervisningen.

● Barnens isolering måste brytas! I den allmänna skolan avskärmas barnen från det som tillhör den levande väckelsekristendomen. I en storfamilj, präglad av väckelsekristna värderingar, finns förutsättning att ge barnen ett livsinnehåll som inga profana institutioner kan. Genom storfamiljen kan barnen få många, djupa och givande kontakter med människor från otaliga yrkesområden, åldersgrupper, kulturer och religioner och därigenom få en ovanlig inblick i och förståelse för andra människors skiftande levnadsförhållanden.

● Just storfamiljen gör det möjligt för alla föräldrar att bedriva hemundervisning. Det moderna arbetslivet och nya levnadsförhållanden har försvårat eller gjort det helt omöjligt för föräldrar att undervisa barnen själva hemma. Samhället har i stället för att stödja föräldrarna valt att överta deras uppgifter genom att bygga ut samhällets skolor och vårdapparat. Storfamiljen gör att föräldrarna kan gå in i sin naturliga uppgift oberoende av samhällets stöd, egna ekonomiska tillgångar eller speciell utbildning. I storfamiljen kan också ensamstående föräldrar få den avlastning och hjälp de behöver.

□ □ □

I den statliga utredning som nyligen presenterades har begreppet "storfamilj" berett vissa problem i fråga om hemundervisningen. Utredaren menar att hemundervisning i storfamilj i realiteten fått karaktär av enskild skola. För enskild skola fordras en hårdare kontroll, att läroplanen strikt följs och att en kompetent lärare förestår skolan. Bedömer man undervisningen i storfamilj så kommer man emellertid att i praktiken göra det omöjligt för de enskilda föräldrarna i storfamilj att bedriva den hemundervisning som skollagen och föräldrarätten medger. Ett sådant förfarande måste uppfattas som ett direkt övergrepp mot föräldrarna.

Hemundervisning är ingenting som upfunnits på senare år. Den vilar på en säker kristen tradition. Oberoende av den allmänna skolans kvalitet eller svensk lagstiftning är det kristna föräldrars plikt och kallelse att undervisa sina barn och ge dem kunskap i Guds ord. Då förordningen om den obligatoriska skolan genomfördes, fanns en så stark kristen opinion för hemundervisning att lagstiftarna konstruerade en särskild paragraf för att inte omintetgöra möjligheten. Att försvåra eller omintetgöra möjligheten till hemundervisning nu är därför ett direkt slag mot kristen rättsuppfattning. Alla försök i den vägen måste avvisas med all kraft.

Gustaf Larsson, 75 bryter upp från Myrhult

Julen firade Gustaf tillsammans med storfamiljen i Korint, Grekland. Bilden är från Akropolis fot.

Man kommer inte gärna förbi ordet "folkfest", om man vill beskriva lösöres-auktionen på Myrhult. Det första man såg när man körde in på den lilla guppiga vägen över Gustaf Larssons ägor, var människor som hade ställt upp campingbord och -stolar mellan bilarna på gårdet och satt där i solskenet och hade picknick i det gröna.

Bygdens folk formligen vallfärdade till Myrhult den dagen, i bilar, på cyklar och mopeder, till fots och i barnvagnar, från de äldsta till de yngsta. Gustafs gårde fungerade som parkeringsplats, där Hans Brynte och David Dahlberg

från Blommenhof anvisade platser och dirigerade trafiken. Snart var hela gårdet fullt, och med de bilar som stod uppställda på andra ställen bör det ha varit 150–200 stycken under dagens lopp.

På gräsmattan mellan stallet och boningshuset hade syskonen från olika storfamiljer satt upp stånd med varm korv, våfflor och vispgräddor, kaffe, pepparkakor, skivor, kassetter m.m. Där stod bl.a. Birgitta Johansson, Blommenhof och gräddade våfflor hela dagen och Christina Imsen, Latorp, och kokade korv och potatismos.

Där stod också alla auktionsföremå-

len framställda, vagnar och jordbruksredskap av gammal fin årgång, handsmidda verktyg, ok och besman, vågar och mjölkkrukor, jaktgevär och fisklinor, möbler, husgeråd, tavlor m.m. samt fina, nygjorda hantverksalster som kvällen innan hade skänkts till auktionen.

Auktionisten Bertil Fredriksson ropade och slog i fem timmar (ovan t.v.). Då hade allt gått under klubban. Till sist bjöds alla på kaffe.

Det är en solig lördag och lösöresauktion på Myrhults gård i Västergötland. Husgeråd, möbler, en antik chiffonjé, vagnshjul, nya och moderna jordbruksredskap fyller gårdsplanen. Folket kommer uppför backen i klungor. Barn leker, bekanta möts och hundar skuttar omkring. Det doftar av nygräddade våfflor med sylt och kaffe. Men det är inte som en vanlig auktion för det vilar ett heligt allvar över hela samlingen. Folk verkar lite osäkra. Man undrar och frågar. Någon skämtar grovt. Och där står Gustaf Larsson. Han har fattat sitt beslut inte inför människor men inför Gud. Han säljer idag allt han äger som de första kristna gjorde. Allt går till Pilgrimsskolan. Idag bor Gustaf Larsson på Latorp bland ett myller av barn i alla åldrar. Han är lycklig men framför allt — fri.

Mats Jansson rapporterade — Lars Andersson foto

Auktionen som skakade bygden

Däremellan rörde sig folket, tittade på sakerna, berättade gamla minnen och drack en kopp kaffe. De flesta ville prata med Gustaf, som efter 75 år på Myrhult skulle bryta upp och flytta till Pilgrimsskolan på Latorp, den dröm som han nu får se förverkligad. På husväggen satt också ett collage ur Midnattsropet om Pilgrimsskolans ideologi och praktik, som många gick fram och läste.

I gräset satt några ungdomar med Per-Arne Imsen i spetsen och spelade och sjöng väckelsesånger, och när tiden för auktionen var inne, inleddes den med att Per-Arne tillsammans med Stina

Fridolfsson och Andre Widen sjöng sin i sammanhanget toppaktuella "Balladen om Gustaf Larsson" med en för dagen speciellt nyskriven vers.

Sedan steg Bertil Fredriksson, Blommenhof, fram och började auktionen.

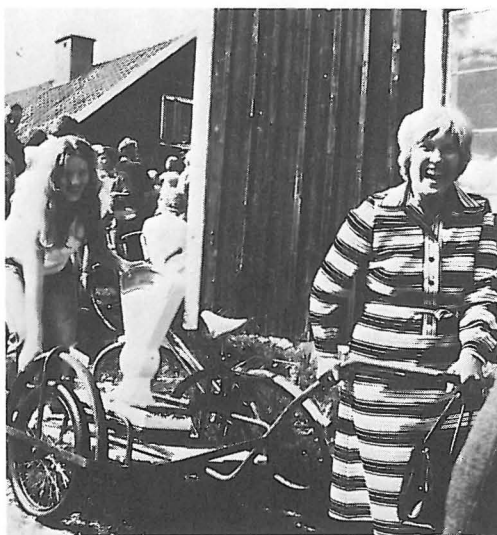
— Det här är ingen vanlig auktion, inledde han. Det är ingen sterbhusauktion, där den som har ägt sakerna ligger tre famnar under jorden. Vi har Gustaf mitt ibland oss här i dag, och inkomsterna från auktionen går oavkortat till Pilgrimsskolan.

— Nu börjar dom predika också! muttrade omedelbart en missnöjd röst.

Tydligen var det för mycket för honom att tio sekunder nödgas bli påmind om att han råkade vara vittne till ett unikt andligt och historiskt skeende, innan fyra timmars oavbrutet ropande av penningbelopp och föremålsbeskrivningar började.

Det var faktiskt rent kusligt att möta många människors materialistiska fanatism och deras totala blindhet för ett andligt skeende av epokgörande betydelse. Naturligtvis trodde de inte på den helige Ande, vars utgjutande på pingstdagen fick så underbara och för alla synliga konsekvenser: "de sålde sina jordagods och vad de eljest ägde och delade med sig därav åt alla" (Apg. 2:45). Men tydligen existerade det inte heller i deras begreppsvärld några sådana fenomen som idealism, osjälviskt utgivande, nytestamentligt offrande och kärlek till trossyskonen. Nej, för de flestas tankebanor var saken klar: Gustaf var lurad av smarta bedragare!

Det avslöjar faktiskt en hel del om materialismens makt över sinnena i Sverige 1978. Folkflertalet är så indoktrinerat i ha-mentaliteten, att den som har mött Jesus och lärt sig ge påstås vara lurad och tokig! Och det är kanske inte så konstigt heller, när kyrkans och frikyrkans folk i århundraden och årtionden har predikat en frälsning som gör halt vid staketet runt den lilla privatvillan och aldrig får några märkbara

Forts. sid 15

Du har allt att vinna på att bli frälst!

Av Ingalill Johansson

Ty att leva, det är för mig Kristus och att dö det är för mig en vinning.

Fil. 1:21

Tänk att få uppleva ett personligt ingripande av Gud i vår tid då människans liv i allmänhet är så tomt. Att ha något att leva för, och ett mål för sin vandring.

Människan har en otrolig förmåga att plöttra bort sig i det som är oväsentligt. Man strävar och sliter dag ut och dag in för att kunna förbättra sin redan alltför höga standard. Men i allt sitt strävande glömmar man Gud. Ju mer man får av materiellt välstånd, desto mer meningslöst tycks livet bli. För att orka med vardagen, dövar man oron med alkohol o.dyl. Kanske upplever man en viss glädje den stund ruset varar, och man glömmar bort livets tristess för en stund. Men är det inte så att innerst inne finns det en längtan efter något mer?

Du, är det verkligen detta du väntat

av livet? Är du nöjd? Det finns faktiskt något som kan tillfredsställa ditt innersta behov, din gudslängtan. När Gud skapade människan tänkte han sig att hon skulle leva i hans gemenskap. Han skapade henne till sin avbild. Men genom att hon ifrågasatte Guds ord och var olydig mot hans bud, fick synden ingång i henne och hon blev skild från Gud. Men Gud som är rik på barmhärtighet beredde en väg till försoning.

Ty så älskade Gud världen, att han utgav sin enfödde Son på det att var och en som tror på Honom skall icke förgås utan hava evigt liv.

Joh. 3:16

Han sände sin Son i världen att dö för hela mänsklighetens synder. Jesus kom som en av oss, blev frestad i allt, dock utan synd. Det var våra synder han bar för att frälsa oss. Genom hans blod kan vi återfå gemenskapen med vår Skapare! Du kan bli född på nytt och få ett meningsfullt liv tillsammans med Jesus.

Ta emot Jesus nu innan det blir för sent. Du har inget att förlora men allt att vinna. Jesus kommer snart för att hämta hem sin brudeskara. Vill du vara med bland dem? Avgörandet ligger hos dig. Välj nu — välj Jesus!

Ät alla dem som togo emot honom, gav han makt att bli Guds barn, åt dem som tror på hans namn.

Joh. 1:12

Välkommen att dela gemenskapen i Maranatafolkets

HÖSTKONFERENS

med

BIBELSKOLANS AVSLUTNING

Allhelgonahelgen 3–5 nov. på Gamla Bro

Brosalen, Gamla Brogatan 27, Stockholm. Tel. 08/23 52 30

FREDAG kl. 19.30 • LÖRDAG och SÖNDAG kl. 11, 15 o. 19

Vittnen: ARNE IMSEN, AXEL R. OLSSON, JAN-EGIL HAFSAHL, ERNST o. DORIS HÖGLANDER, HANS BRYNTE, GUNNO ANDERSSON, KJELL ROOS, PER-ARNE IMSEN, LARS OLOF ANDERSSON, FOLKE JACOBSSON tillsammans med bibelskolans övriga lärare och elever!

**KOM OCH UPPLEV JESUS TILL FRÄLSNING,
HÄLSA OCH FÖRNYELSE!**

Bilaga medföljer.